

Isten tetszésére

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 43:4; Zofóniás 3:17; Márk 9:17-29; Lukács 15:11-32; Róma 5:8; 8:1; Efezus 5:25-28

„Veled van az ÚR, a te Istened, ő erős és megment. Nagy örömmel örül neked, megújít szeretetével, ujjongással örvendezik neked” (Zof 3:17, ÚRK).

Képzeld el a következő jelenetet: apák napján egy ötéves kisfiú egyetlen becsomagolt ajándékkal áll az apukája elé, és boldogan nyújtja át a csomagot.

Most képzeljük el, hogy az apukája ezt mondja neki: „Fiam, nem érdekel az ajándékod, úgysem tudsz olyat adni, aminek örülnék. Hiszen bármit megszerezhetek magamnak. Egyébként is, vagy az én pénzből vennéd, vagy az én pénzből vett dolgokból készítenéd. Tartsd meg magadnak, nincs rá szükségem, nem kell, de azért szeretlek!” – Jaj!!

Mit gondolsz az apa reakciójáról? Olyan szavak jutnak az eszünkbe, hogy „szívtelen”, „rideg”, „érzéketlen”. Isten vajon így viszonyul hozzánk? Tehetünk egyáltalán bármit a kedvére? Nehéz elképzelni, de valóban élhetünk Isten tetszésére, annak ellenére, hogy bűnbe süllyedt és rosszra hajló emberek vagyunk! Más szóval, Isten nem úgy néz ránk vagy a neki vitt ajándékainkra, mint ez a képzeletbeli apa. Ellenkezőleg! Képes örömet lelteni bennünk, de csak Krisztus által.

ÉRTÉKESEBB, MINT GONDOLNÁD

Amint egy korábbi tanulmányban már láttuk, nincs senki – a legrosszabb bűnös, a legszörnyűbb gonoszsgot művelő ember –, akit Isten ne szeretne. Mivel pedig számára sokkal fontosabbak az emberek, mint ahogy azt elgondolhatnánk, nagyon bántja Őt a bűn, mert szeret bennünket és tudja, mit okoz az nekünk.

Olvassuk el Lk 15:11-32 szakaszát! Mire mutat rá a tékozló fiú példázata Isten könyörületességével és szeretetével kapcsolatban? Milyen figyelmeztetést találnak a történetben azok, akik „otthon maradtak”, mint a másik fiú?

Jézus történetében az egyik fiú idő előtt elkérte örökségét, amivel gyakorlatilag elutasította az apját és a családját, majd elindult, hogy mindenét elherdálja. Elszegényedett, éhezett, végül aztán a disznóknak szánt moslékot is megette volna. Amikor eszébe jutott, hogy az apja házában a szolgáknak is bőven jut ennivaló, a hazatérés mellett döntött, remélve, hogy beállhat a szolgák közé.

A következő rész lenyűgöző. Valóban vannak olyan apák, akik nem fogadják be hazatérő fiukat: „Elkérted az örökségedet, elszakadtál a családtól, ez többé már nem az otthonod.” Logikus, sőt érthető volna ez a hozzáállás, nem igaz? Egyes szülők szerint a fiú túl messze ment ahhoz, hogy visszafogadhatnák.

Azonban nem így viszonyul a fiához a példázatbeli apa, aki Istent jelképezi: „Amikor pedig még távol volt, meglátta őt az apja, és megesett a szíve rajta. Odafutott, nyakába borult, és megcsókolta” (Lk 15:20, URK). Abban a korban nem tartották illőnek, hogy a ház ura bárki elé odaszaladjon, a fiát mélységesen szánó apa mégis futásnak eredt, és ami még meglepőbb, visszafogadta a fiút a családba, vacsorát is adott a tiszteletére. Azt jelzi ez, hogy milyen könyörülettel viseltetik Isten minden egyes eltévelyedett ember iránt, örömmel fogadja a hazatérőt. Nagyszerű kép ez Istenről!

Érdekes a másik fiú hozzáállása. Miért tipikusan emberi a reakciója, és részben jogos, sőt érthető is? Mit tanít a történetnek ez a része arról, hogy a jogosság emberi szempontja nem tükrözi hűen az evangéliumnak és Isten szeretetének igazi mélységét?

NAGY ÖRÖMMEL

Valóban nem tudjuk egészen elképzelni, hogy Isten felbecsülhetetlen értéknek tart minden egyes embert, ezért örül annyira egyetlen megtérőnek is.

Olvassuk el Zof 3:17 versét! Milyen megvilágításba helyezi ez az íge a tékozló fiú példázatát?

Zof 3:17 verse kihangsúlyozza, hogyan örül megváltott népének Isten. A héber nyelvnek az örömről vonatkozó szinte minden szavát besűríti ebbe az egyetlen versbe, Istennek a megváltott nép feletti örömről írva. Mintha nem is lehetne egészen bemutatni hatalmas örömét azon a napon.

Figyeljük meg azt is, hogy hol van Isten a vers szerint: népe között. A szeretetkapcsolatból származó megbékélés miatt van a népe között, mint az apa, aki már távolról észreveszi a fiát és odaszalad hozzá.

Ézs 62:4 verse hasonló képet fest a házasság hasonlatával. Isten majd úgy hívja népét, hogy „én gyönyörűségem”, a földet pedig: „Férjnél van” (ÚRK, RÚF)! Miért? A szöveg szerint azért, mert „gyönyörködik benned az ÚR, és országodnak férje lesz” (ÚRK). Örömének csúcspontja a helyreállítás napja lesz, amikor végre magához fogadja övéit, örül nekünk, mint az apa a tékozló fia visszatértekor.

Mit fejez ki Ef 5:25-28 szakasza a szeretetről, amit nekünk is tükröznünk kell?

Ez a szakasz arra kéri a férjeket, hogy úgy szeressék feleségüket, „amint Krisztus is szeretete az egyházat, és önmagát adta érte”, „mint a saját testüket” (Ef 5:25, 28, ÚRK). Ezek a versek nemcsak arra világítanak rá, hogy a férj önzetlen, önfeláldozó szeretettel viseltesse a felesége iránt, hanem arra is, hogyan szereti népét (az egyházat) Krisztus: *mint önmagát*.

ISTENNEK TETSZŐ MÓDON?

Hogyan lehetséges az, hogy a világegyetem Istene örömét leli egyszerű emberekben, a valószínűleg végtelen univerzum egy parányi bolygóján élő, gyorsan tovatűnő protoplazma-halmazokban? Hogy lehet, hogy az emberek ennyire fontosak a Mindenható számára, akinek nincs szüksége semmire? Ezeket a kérdéseket két nézőpontból lehet vizsgálni. Először is, hogyan képes Isten örömét lelni valamiben? Másodszor pedig, bűnös létükre hogyan okozhatnak neki örömet az emberek? Ma az első szempont lesz a tanulmányunk témája, holnap pedig a második.

Olvassuk el Zsolt 149:4, Péld 15:8-9 és Ézs 43:4 verseit! Hogyan leli örömét Isten a népében?

Amint részben már a tegnapi szakaszban is láttuk, Isten örömét leli az emberekben, mert szeretetével a javunkat keresi, mint aki őszintén szeret valakit és törődik vele.

Az viszont bántja, ha népe rosszat tesz. Péld 15:8-9 szakasza szerint „*az istentelenek áldozata*”, „*útja*” „*gyűlöletes az Úr szemében*”, „*az igazak könyörgése pedig kedves neki... szereti azt, aki követi az igazságot*” (URK). Ez a rész tehát nemcsak azt mutatja, hogy Isten nemtetszéssel figyeli a rosszat, hanem azt is, hogy a jóság kedves számára. Közvetlen a kapcsolat az isteni öröm és a szeretet között, ami az egész Szentírásban megmutatkozik.

Zsolt 146:8 szerint „*szereti az Úr az igazakat.*” 2Kor 9:7 megjegyzi, hogy „*a jókedvű adakozót szereti az Isten.*” Figyeljük meg először is, hogy mit nem mondanak ezek a versek! Nem azt mondják, hogy Isten *csak* az igazakat, *csak* a jókedvű adakozókat szereti, mert Ő mindenkit szeret. E verseken azonban mindenképpen átüt az az üzenetet, hogy Isten különleges értelemben szereti „*az igazakat*” és „*a jókedvű adakozókat*”. Péld 15:8-9 adja meg a kulcsot: abban az értelemben szereti őket, hogy a kedvét leli bennük.

Gondolkozzunk el azon, hogy milyen szoros kapcsolatnak kell lennie a menny és a föld között, ha Isten, a világmindenség Teremtője ilyen meghitt, bensőséges módon, még érzelmileg is kötődik hozzánk! Minek a reményét találjuk ebben a gondolatban, különösen nehéz időkben?

ÉLŐ KÖVEK

A szent Isten hogyan lelheti az örömét bennünk, bűnös teremtményekben?

Olvassuk el Róm 5:8 és 8:1 verseit! Ezek szerint hogyan tekint ránk az Úr?

Isten a kegyelmét árasztja az emberekre, még mielőtt ők felelnének rá. Mielőtt mi bármit mondhatnánk vagy tehetnénk, Ő felénk nyújtja a kezét, lehetőséget ad rá, hogy elfogadjuk vagy visszautasítsuk szeretetét. „*Isten pedig a hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt értünk, amikor még bűnösök voltunk*” (Róm 5:8, ÚRK; vö. Jer 31:3). Mi pedig megbékélhetünk vele, sőt kedvesek is lehetünk a szemében a Megváltó munkájába vetett hit által.

Vessük össze Zsid 11:6 és 1Pt 2:4-6 verseit! Hogyan lehetünk kedvesek Isten szemében?

Isten közbelépése nélkül a bűnbe süllyedt ember nem lenne képes semmi értékeset vinni neki. Krisztus munkája által Ő azonban utat biztosított nekünk, kegyelméből és irgalmából. „*Jézus Krisztus által*” áldozhatunk „*lelki áldozatokkal... amelyek kedvesek Istennek*” (1Pt 2:5). „*Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni*” (Zsid 11:6), viszont Krisztus közbenjárói munkája révén Isten készségessé „teszi” a hívőket „*minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, azt munkálva bennünk, ami kedves előtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön örökké. Amen*” (Zsid 13:21, ÚRK). Aki hittel válaszol Istennek, az igaznak számít előtte – Krisztus közbenjárására, hiszen egyedül az Ő igazsága elfogadható Isten előtt. Krisztus közbenjárására méltónak számít az, aki válaszol Isten szeretetből fakadó kezdeményezésére (Lk 20:35), azt Isten elváltoztatja az Ő hasonlatosságára (1Kor 15:51-57; 1Jn 3:2). Nemcsak *értünk*, hanem *bennünk* is végzi megváltó munkáját.

Miért különösen bátorító tudni, hogy Krisztus közbenjár értünk a mennyben?

NEMES CÉL

Isten kegyelmének és közbenjárásának része, hogy a szeretetére adott legkisebb reakció is örömére szolgál. Mindannyiunkat az igazak, Isten szeretett gyermekei közé számíthat Jézus által, aki egyedül méltó a szeretetre, aki teljes egészében igaz, ezért az örökkévalóságon át tökéletes szeretetben élhetünk vele. Ennek a reményét kínálja a megváltás, aminek része az a munka, amit Krisztus értünk végez a mennyben. Talán azon töprengünk, hogy ez vajon rám is vonatkozhat? *És ha nem vagyok elég jó? Ha attól félek, hogy nincs elég hitem?*

Olvassuk el Mk 9:17-29 szakaszát! Hogyan válaszol Jézus a történetben szereplő férfinak? Mennyi hit elegendő?

A tanítványok nem tudták kiüzni a néma lelket, úgy tűnt, hogy nincs már remény. Amikor azonban Jézus odaért, ezt mondta az apának: *„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek”* (Mk 9:23), erre az apa könnyek között felelt: *„Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek”* (Mk 9:24). Figyeljük meg, hogy Jézus nem így szólt a férfinak: *„Majd gyere vissza, ha van elég hited!”* Az apának elég volt ezt kérni: *„Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”* Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11:6), ugyanakkor Jézus még a legkisebb hitet is elfogadja, és hit által tetszésére lehetünk Istennek (Krisztus közbenjárására). Hit által és Krisztus értünk végzett munkája révén adhatunk Istennek tetsző választ, mint ahogy egy apa is örül a gyerekétől kapott ajándéknak, aminek máskülönben nincs nagy értéke. Tehát fogadjuk meg Pál tanácsát, tűzzük ki célul, hogy *„néki [Istennek] kedvesek legyünk”* (2Kor 5:9-10; vö. Kol 1:10; 1Thessz 4:1; Zsid 11:5)! Kérjük Istent, formálja át az érdeklődési körünket, hogy kiterjedjen a szereteteink érdekeire, szélesítse a szeretetünk körét, ami így másokhoz is elérhet: *„a testvéri szeretetben egymás iránt gyöngédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. A buzgóságban ne lankadjatok, lélekben buzgók legyetek, az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendezők, a nyomorúságban kitartók, az imádkozásban állhatatosak, a szentek szükségleteire adakozók legyetek, a vendégszeretetet gyakoroljátok”* (Róm 12:10-13, ÚRK).

Isten elfogad bennünket Krisztus által, tehát nekünk is el kell fogadnunk egymást! Hogyan világít rá erre a gondolatra az a parancsolat, hogy úgy szeressük a másik embert, mint magunkat (3Móz 19:18; Mt 22:39), és bánjunk úgy másokkal, ahogy szeretnénk, ha velünk bánnának?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „*Ne nyugtalanokdjék a ti szívetek!*” c. fejezet, 569-589. o.

„Az Úr csalódik, mikor népének a tagjai kevésre értékelik önmagukat. Az Úr azt akarja, hogy választottai azon ár szerint értékeljék önmagukat, mely árat értettük a Golgotán lefizetett. Isten vágyakozik utánuk, kívánja őket, különben nem küldötte volna el Fiát azzal az igen sokba kerülő megbízással, hogy váltsa meg őket. Az Úrnak feladata van számunkra, és nagyon tetszik néki, ha gyermekei a legmagasabb igényekkel lépnek eléje, csak azért, hogy minél nagyobb mértékben megdicsőíthessék az Ő nevét. Nagy dolgokat várhatnak el az Úrtól, ha hisznek az Ő ígéreteiben. Krisztus nevében imádkozni azonban sokat jelent. Azt jelenti, hogy elfogadjuk jellemét, megmutatjuk lelkületét és végezzük munkáját. Az Üdvözítő feltételhez köti ígérését. *»Ha engem szerettek – mondja –, az én parancsolataimat megtartsátok«* (Jn 14:15). Krisztus megment bennünket, nem a bűnben, hanem a bűntől. Azoknak, akik szeretik Őt, engedelmisségükkel kell megmutatniuk iránta érzett szeretetüket. Minden igazi engedelmisség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmisség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, akkor tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak. Megtisztított és megszentelt akaratunk Krisztus szolgálatának a végzésében találja majd meg legnagyobb örömét. Mikor megismerjük Istent, mivel éppen az a kiváltságunk, hogy megismerhetjük Őt, akkor életünk a folytonos engedelmisség élete lesz. Krisztus lényének az értékelése, megbecsülése által az Istennel való közösség útján a bűnyűlölés lesz számunkra” (i. m. 573-574. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit jelenthet az „önzetlenül fogadni” kifejezés?
- 2) Háromszor is a *hámúd* („kedves”, „drága”, „szeretett”) szóval utaltak Dániel prófétára a kozmosznak talán még távolabbi részéről érkező mennyei küldöttek, mint ahová a James Hobbs ürteleszkóp elérhet. Dán 9:23 versében Gábrriel azt mondja, hogy *hámudot attah* („te kedves vagy”). Dán 10:11 versében szintén kijelenti: *is hámudot* („kedves férfit”). Ezt a kifejezést később megismétli Dán 10:19 verse. Mit árul el Istenről? Mennyire jön közel hozzánk? Minek a reményét erősíti ez bennünk?

TÚRMEZEI ERZSÉBET:
ÉLETÜNK ARANYA

„Sáfárim!” – intett az Úr.
S mi olyan gazdagok vagyunk.
Percet, órát kezünkbe számolt.
Sok láthatatlan aranyunk.

Olyan csodálatos vagyon.
Mire való? Meddig elég?
Míg aranyat aranyra költünk,
soha nem sejtjük van-e még?

De egy is olyan hatalom:
egy óra... egy pillanat...
kenyérré lehet koldúsasztalon...
lehet meghajlás Isten-kéz alatt...

Boldog fölfeleszárnyalás...
bilincses, átkos kötelék.
Odaadhatjuk játszva semmiért
– és lehet mindenre elég.

Életet nyerhetünk vele,
s szétszórhatjuk haszontalan.
...De soha egyikünk se tudja,
melyik az utolsó arany.